

פרק 1: ספירת המלכות

ספירה זו ניתנה להנהיג ולהשגיח בעולם הגשמי ולכן נקראת "מלכות". השם הראשון של ספירה זו נקרא "אֲדָנִי" – כי הוא מְרַאָה ממשלה ושלטון (מלשון אדנות). דרך ספירה זו נכנס האדם לשאול ולבקש חפצו מן הספירות העליונות ולכן תפילת שמונה עשרה מתחילה בשם זה: "אֲדָנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.....".

ספירה זו מקבלת את כל השפע שלה מן הספירות שמעליה וכאשר עם ישראל מקיים את המצוות, משתלשל אליה שפע שיורד מספירת הכתר ועובר דרך כל הספירות. מכיוון שכל השפע הרוחני יורד דרך הספירות ומתנקז אל ספירת המלכות, כמו נחלים ההולכים אל הים, נקראת ספירת המלכות "יָם" כפי שכתוב: "כָּל-הַנְּחָלִים הַלְּכִים אֶל-הַיָּם" (קוהלת א', ז'). והרי מה חידש לנו קוהלת בפסוק זה? וכי איננו יודעים שהנחלים עושים דרכם אל הים? אלא קוהלת רמז לנו את הענין שהסברנו לעיל והוא שכל השפע הרוחני (נְחָלִים / מַיִם) המגיע מן הספירות שמעל ספירת המלכות, הולך אל ספירת המלכות (הנקראת "יָם"). וזה סוד הפסוק: "וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיְבֹשֶׁה אֶרֶץ, וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים" (בראשית א', י'). ביאור: וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם (המקום שהמים נקוים אליו) קָרָא יַמִּים. כלומר, המקום הרוחני (ספירת המלכות) שאליו מתנקז כל השפע היורד מן הספירות העליונות נקרא "יַמִּים" (ובלשון יחיד – "יָם"). לעומת זאת, כאשר מצטמצם השפע היורד מן הספירות העליונות נשארת ספירת המלכות ריקנית ויבשה ונקראת "אֶרֶץ". שהרי כתוב: "וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיְבֹשֶׁה אֶרֶץ (ספירת המלכות בהיותה ריקה משפע), וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים (ספירת המלכות כאשר מקבלת שפע מלמעלה)" (בראשית א', י').

הואיל וספירת המלכות נקראת "אֶרֶץ", כתוב: "וַיִּדְבֶר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: צוּ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם, כִּי-אַתֶּם בָּאִים, אֶל-הָאֶרֶץ כְּנָעַן. זֹאת הָאֶרֶץ, אֲשֶׁר תִּפְּל לְכֶם בְּנַחֲלָה" (במדבר, ל"ד, א'). כלומר: ספירת המלכות הנקראת "זֹאת" (כפי שנראה בעמ' הבא) היא גם "הָאֶרֶץ". כמוזכר בהקדמה (עמ' 2), ספירת התפארת היא סוד הַזְכָּר (נותן השפע) וספירת המלכות היא סוד הַנְּקִבָה (מקבלת שפע). השם של ספירת התפארת הינו "יְהוָה" ולשם זה ישנם 12 צירופים. על כן, ארץ ישראל חולקה ל-12 השבטים. 12 הצירופים של שם "יְהוָה" מסמלים 12 צינורות של שפע היורדים מספירת התפארת אל ספירת המלכות (ומכיוון שיעקב אבינו הוא כנגד ספירת התפארת כפי שיוסבר בהמשך, לכן היו לו 12 בנים).

12 הצירופים (שאותם נסביר בעמ' 39) של שם "יְהוָה" (ספירת התפארת) הם:

1. יהו"ה, 2. יוה"ה, 3. יהה"ו, 4. הוה"י, 5. ההי"ו, 6. היו"ה,
7. והי"ה, 8. ויה"ה, 9. והה"י, 10. היה"ו, 11. ההו"י, 12. הוי"ה.

ספירת המלכות נקראת "זאת" (לשון נקבה), הואיל והיא מקבלת שפע מן הספירות שמעליה. ספירת היסוד נקראת "זה" (לשון זכר) על היותה משפיעה. יש לזכור שספירת התפארת רמוזה כפי שכתב באות "ו" של שם "יהנה", שכן הזכר כולל את שש הספירות: ג"ת, נה"י. על כן ספירת המלכות נקראת "אשה" וספירת התפארת נקראת "איש". סוד זה רמוז בבראשית כאשר האדם קרא שמות לברואים, אמר על האשה (חוה): "זאת הפעם יקראו מעצמי ובשר מבשרי. לזאת יקרא אשה, כי מאיש לקחה-זאת" (בראשית ב', כ"ג). ביאור: ספירת המלכות הנקראת "זאת" נקראת גם "אשה" כי מאיש (ספירת התפארת) לקחה "זאת". וסוד זה רמוז לנו דוד המלך: "מאת יהנה היתה זאת, היא נפלאת בעינינו" (תהילים קי"ח, כ"ג). ביאור: "מאת יהנה (ספירת התפארת) היתה זאת (ספירת המלכות)".

הקב"ה אמר למשה: "בזאת יבא אהרן אל-הקדש" (ויקרא ט"ז, ג'). כלומר, ע"י ספירת המלכות הנקראת "זאת" יעלה אהרון אל הקודש, שהרי ספירת המלכות היא השער להיכנס לספירות העליונות. וכן לשאלת פרעה שאמר: "מי יהנה אשר אשמע בקלו לשלח את-ישכאל? לא ידעתי את-יהנה, וגם את-ישכאל לא אשלח" (בראשית ה', י"ב). ענה לו ה' ע"י משה: "כה אמר יהנה: בזאת תדע כי אני יהנה" (בראשית ז', י"ד). כלומר, יש להיכנס דרך השער הנקרא "זאת" כדי להיכנס להשגות של ספירות עליונות.

כאשר ישראל עושים רצון ה' אז שפע יורד אל ספירת המלכות והיא מגינה על ישראל. על סוד זה רמוז דוד המלך באומרו: "אם תחנה עלי מחנה, לא-יירא לבי. אם תקום עלי מלחמה, בזאת אני בוטח" (תהילים כ"ז, ג'). וכן גם אמר דוד המלך: "בזאת ידעתי כי-חפצת בי, כי לא יריע איבי עלי" (תהילים מ"א, י"ב). כלומר, ע"י ספירת המלכות (הנקראת "זאת") שהיתה לי בעזרתי, ידעתי כי ה' חפץ בי, ואיבי לא יכול להרע לי. דוד המלך זכה להידבק בספירת המלכות הודות לכך שדבק במצוות ה', ולכן זכה שתגן עליו כפי שאמר: "זאת היתה-לי כי פקדתי נצרותי" (תהילים קי"ט, נ"ו) וכן הוא מתנחם בספירה זו ואומר: "זאת נחמתי בעיני כי אמרת חיתני" (תהילים קי"ט, נ"ו).

האדם הראשון פגם בספירת המלכות (עמ' 5), והואיל וכינויה של ספירה זו הוא "זאת", מקונן ירמיה הנביא עליה: "על-זאת חגרו שקים, ספדו והילילו, כי לא-שב חרון אף-יהנה ממנו" (ירמיה ד', ח'). וכן ממשך: "שמו שמים על-זאת, ושערו חרבו מאד, נאם-יהנה" (ירמיה ב', י"ב). גם הנביא מיכה מקונן על ספירת המלכות: "על-זאת אספדה ואיללה, אילכה שולל וערום, אעשה מספד פתנים, ואבל כבנות יענה" (מיכה א', ח'). ועל עם ישראל מוטל לתקן את הענין ולחבר את ספירת המלכות אל התשע ספירות שמעל: "זאת נחלת עבדי יהנה וצדקתם, מאתי--נאם-יהנה" (ישעיה נ"ד, י"ז). כלומר, "זאת" (ספירת המלכות) היא נחלתם של עבדי ה' המקדישים את מעשיהם לחבר אותה עם שאר הספירות. לכן כתוב: "על-זאת יתפלל כל-חסיד אליך לעת מצא" (תהילים ל"ב, ו'). כלומר, החסידים מתפללים

לה' על "זאת" – ספירת המלכות – על מנת שיסייע בידם לתקן הפגם. ולכן כתוב: "אשרי אנוש יעשה זאת, ובן-אדם יחזיק בה--שֹׁמֵר שֶׁבֶת מִחֻלּוֹ" (ישעיה נ"ו, ב'). ולא לחינם כלל הנביא את "זאת" ואת "יום השבת", הואיל וכפי שנראה בהמשך, ספירת המלכות היא ממש סוד יום השבת. כלומר, "אשרי אנוש יעשה זאת" (שמעשיו מכוונים לספירת המלכות) ובן-אדם יחזיק בה (בספירת המלכות). ומבאר בנביא איך לעשות זאת: "שֹׁמֵר שֶׁבֶת מִחֻלּוֹ" (ע"י שמירת השבת!). משה רבנו לפני מותו אומר לבני ישראל: "הֲלֹהֶנָּה, תִּגְמְלוּ-זֹאת ? עם נָבֵל וְלֹא חָכָם" (דברים ל"ב, ו'). על דרך הפשט, משה אומר לעם ישראל: כך אתם גומלים לה' לאחר כל מה שעשה לכם ? אולם על דרך הסוד, משה אומר: האם אתם רוצים לגמול (מלשון גמילה) מ-יְהוָה (ספירת התפארת) את "זאת" (ספירת המלכות) ? כלומר, משה רומז לבני ישראל שבמעשיהם הרעים הם מפרידים את ספירת המלכות מספירת התפארת.

כמו כן נקראת ספירת המלכות "בְּרָכָה" על שום שהיא מתברכת מן הספירות העליונות. ובשם זה ברח ה' את אברהם ואמר לו: "וְאֶעֱשֶׂךָ לְגוֹי גָדוֹל וְאַבְרָכְךָ וְאֶגְדְּלֶה שְׁמֶךָ וְהָיָה בְּרָכָה" (בראשית י"ב, ב'). לא אמר: "וְהָיָה מְבֹרָךְ", אלא: "וְהָיָה בְּרָכָה", כלומר, הברכה (ספירת המלכות) מסורה בידך. אחרי אברהם ירש את הברכה הזאת יצחק שהרי כתוב: "וְהָיָה אַחֲרַי מוֹת אַבְרָהָם, וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת-יִצְחָק בְּנוֹ" (בראשית כ"ה, י"א). על הברכה הזאת רבו יעקב ועשו. יצחק מסר אותה ליעקב ואמר לו: "וְאֵל שְׁדֵי יְבָרְךָ אֶתְךָ וַיְפָרְךָ וַיְרַבְּךָ וְהָיִיתָ לְקַהֲל עַמִּים. וַיִּתֶּן-לְךָ אֶת-בְּרִכְתּוֹ אַבְרָהָם" (בראשית כ"ח, ג'–ד'). יעקב מסר אותה לבניו כפי שכתוב: "כֹּל-אֵלֶּה שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁנַיִם עָשָׂר. וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם אַבְיָהֶם (יעקב), וַיְבָרֶךְ. אוֹתָם (את בניו)--אִישׁ אֲשֶׁר כְּבָרְכָתוֹ, בְּרָךְ אֶתְךָ, וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם אַבְיָהֶם". כלומר, דיבר להם את "זאת" (ספירת המלכות) וממשיך ואומר: "וַיְבָרֶךְ אוֹתָם (את בניו)--אִישׁ אֲשֶׁר כְּבָרְכָתוֹ, בְּרָךְ אֶתְךָ". הואיל ו- "בְּרָכָה" ו-"זאת", רומזים לספירת המלכות, לכן נכללו באותו פסוק. משה רבנו ברח את ישראל בברכה זו קודם כניסתם לארץ: "וְזֹאת הַבְּרָכָה, אֲשֶׁר בְּרָךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים--אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָנָי מוֹתוֹ" (דברים ל"ג, א'). המילה "זאת" באה בהקשר של "בְּרָכָה" הואיל וענין אחד – ספירת המלכות. ומדוע ברח אותם משה קודם כניסתם לארץ ולא קודם לכן ? משום שספירת המלכות נקראת "אֶרֶץ" (עמ' 7). ולכן אמר ה' לישראל ע"י משה: "זֹאת הָאֶרֶץ אֲשֶׁר תִּפְּלֶה לָכֶם בְּנַחֲלָה, אֶרֶץ פְּנֵעוֹן לְגַבְלֵתִיכֶם" (במדבר ל"ד, ב'). המילים: "זאת" ו-"הָאֶרֶץ" באות בצמוד, הואיל והן כינויים של אותה הספירה ממש.

חז"ל אמרו במסכת "בבא-מציעא" בתלמוד: לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, שאין בְּרָכָה מְצוּיָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ שֶׁל אָדָם אֲלֵא בְּשִׁבִיל אֲשֵׁתוֹ, שְׁנֵאמַר: "וְלֹא-בָרַם הִיטִיב בְּעִבּוּרָהּ (בַּעֲבוּר שָׂרָה)" (בראשית י"ב, ט"ז). מדוע הברכה הינה בזכות האשה ? ספירת המלכות היא סוד האישה / נְקִבָּה (עמ' 2), ונקראת "בְּרָכָה", וענין זה ממש רמזו לנו חז"ל. הברכה הינה בזכות האשה הואיל ו- "בְּרָכָה" ו-"אֲשֵׁה" רומזים לענין אחד- לספירת המלכות.

ספירת המלכות נקראת גם "פֹּה" בסוד מה שאמר ה' לאברהם: "וְאָעֲשֶׂךָ, לְגוֹי גָדוֹל וְאֲבָרְכֶךָ, וְאֶגְדְּלָהּ שְׁמֶךָ, וְהָיָה בְרָכָה. וְאֲבָרְכָה מְבָרְכֶיךָ וּמְקַלְלֶיךָ אֲאֹר וְנִבְרָכוּ בְךָ כָּל מְשֻׁפְחוֹת הָאָדָמָה" (בראשית י"ב, ב'–ג'). לא אמר: "וְאֲבָרְכֶךָ מְבָרְכֶיךָ" אלא: "וְאֲבָרְכָה מְבָרְכֶיךָ" המורכבת משתי מילים שהן: "אֲבָרְכֶךָ פֹּה", הואיל וסוד הברכה הוא ספירת המלכות. מכיוון ששתי מילים אלו ("בְּרָכָה" ו-"פֹּה") רומזות לאותו ענין (ספירת המלכות), לכן כלל אותן ה' באותו פסוק. מאותו טעם, יצחק אבינו שציוה על יעקב בנו, לצוד לו ציד ולבשל ממנו מטעמים על מנת שיברך אותו, אמר לו: "וְהִבִּיאָה לִי צִיד וְעֲשֵׂה לִי מִטְעָמִים וְאֶכְלָה וְאֲבָרְכָה לְפָנֶיךָ יְהוָה, לְפָנֶי מוֹתֵי" (בראשית כ"ז, ז'). וְאֲבָרְכֶךָ-כָּה = "בְּרָכָה" + "פֹּה".

דוד המלך, שזכה להידבק בספירת המלכות (עמ' 8) הוא ממש סוד ספירת המלכות כפי שנראה בעמ' 30. על כן אמר דוד המלך: "כִּי אֶלֶיךָ יְהוָה אֲדַבְּרֵי עֵינַי, בְּכָה חֲסִיתִי, אֶל-תַּעַר נַפְשִׁי" (תהילים קמ"א, ח'). לא אמר: "בְּךָ חֲסִיתִי", אלא: "בְּכָה חֲסִיתִי". כלומר: "בְּ-כָה חֲסִיתִי", בספירת המלכות (הנקראת "פֹּה") חסיתי. מאותו טעם אמר דוד המלך: "יִוְדוּךָ יְהוָה כָּל-מַעֲשֶׂיךָ וְחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה" (תהילים קמ"ה, י'). יְבָרְכוּ-כָה = "בְּרָכָה" + "פֹּה". וכן: "אֲבָרְכָה אֶת-יְהוָה בְּכָל-עֵת, תָּמִיד תִּהְלֶתוּ בְּפִי. אֲבָרְכָה = "בְּרָכָה" + "פֹּה".

וזה סוד הפסוקים: "וַיִּדְבַר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-בְּנָיִו לֵאמֹר, כֹּה תְבָרְכוּ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אָמֹר לָהֶם: יְבָרְכֶךָ יְהוָה וַיִּשְׁמְרֶךָ. יָאֵר יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ, וַיַּחֲנֹךְ. יֵשֵׂא יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם. וְשָׂמוּ אֶת-שְׁמִי עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם" (במדבר ו', כ"ב–כ"ו). כלומר, בספירת "פֹּה" (ספירת המלכות) תְבָרְכוּ את בני ישראל, הואיל ו-"פֹּה" ו-"בְּרָכָה" – רומזות לאותה ספירה - ספירת המלכות.

האדם הראשון, כאמור, פגם בספירת המלכות. לכן לאחר חטאו כתוב: "וַיִּקְרָא יְהוָה אֱלֹהִים אֶל-הָאָדָם. וַיֹּאמֶר לוֹ: אַיִּפָּה" (בראשית ג', ט'). וכי בורא עולם אינו יודע היכן נמצא האדם? הרי כתוב: "אִם-יִסְתַּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא-אֶרְאֶנּוּ? נֶאֱמַר-יְהוָה, הֲלוֹא אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ אֲנִי מְלֹא, נֶאֱמַר-יְהוָה" (ירמיה כ"ג, כ"ד). וכן: "בֵּינוּ בְּעָרִים בָּעָם וּכְסִילִים, מְתִי תִשְׁפִּילוּ. הֲנִטַע אֶזְרוֹ הֲלֹא יִשְׁמַע? אִם-יִצֹר עֵינָיו, הֲלֹא יִבִּיט?" (תהילים צ"ד, ח"–ט'). על דרך הפשט, ביאור ענינו של הפסוק: "וַיִּקְרָא יְהוָה אֱלֹהִים אֶל-הָאָדָם וַיֹּאמֶר לוֹ: אַיִּפָּה", הוא כך: ה' שאל את האדם "אַיִפָּה" על מנת לתת לו פתחון-פה. כך היה גם כאשר רצח קין את הבל: "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-קַיִן: אַי הֲבֵל אַחֶיךָ? וַיֹּאמֶר: לֹא יָדַעְתִּי, הֲשֹׁמֵר אָחִי אָנֹכִי? וַיֹּאמֶר (ה'): מֶה עָשִׂיתָ? קוֹל דְּמֵי אַחֶיךָ צֹעֲקִים אֵלַי מִן-הָאָדָמָה" (בראשית ד', ט"–י'). הקב"ה ידע היכן נמצא הבל ואף ידע שקין רצח אותו שהרי אומר לקין: "קוֹל דְּמֵי אַחֶיךָ צֹעֲקִים אֵלַי מִן-הָאָדָמָה". אולם, רצה הקב"ה לתת לקין אפשרות להשיב על הענין. וכך גם היה כאשר באו מלאכי ה' לבשר לאברהם על כך ששרה תהרה: "וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו: אַיִּה שָׂרָה אִשְׁתְּךָ? וַיֹּאמֶר: הִנֵּה בְּאֶהְלֵךְ. וַיֹּאמֶר: שׁוּב אֲשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעַת חַיָּה, וְהָיָה-בּוֹ, לְשָׂרָה אִשְׁתְּךָ" (בראשית י"ח, ט"–י'). והיכן יכולה היתה להימצא שרה? הרי 3 פסוקים לפני כן מסופר שאברהם מבקש משרה

להכין אוכל לכבוד המלאכים: "וַיִּמְהַר אַבְרָהָם הָאֱלֹהָה אֶל-שָׂרָה וַיֹּאמֶר: מִהָרִי שְׁלֹשׁ סָאִים קָמַח סִלְת--לוֹשֵׁי וְעֵשִׂי עֲגוֹת" (בראשית י"ח, ו'). אלא על מנת לבשר לאברהם על שרה פתח בשאלה: "אֵיךְ שָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ?" וכך כאשר שאל מלאך ה' את הַגֵּר: "אֵי-מִזָּה בָּאת--וְאָנָּה תֵּלְכִי?" (בראשית ט"ז, ז'). וכך היה כאשר בלק –מלך מואב- שלח שליחים לקרוא לבלעם על מנת שיקלל את עם ישראל היוצא ממצרים: "וַיִּבְאֵ אֱלֹהִים אֶל-בְּלַעַם. וַיֹּאמֶר: מִי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ? וכי הקב"ה אינו יודע מי האנשים ומה מטרתם? והרי כתוב: "יִהְיֶה יָדַע מְחֻשְׁבוֹת אָדָם, כִּי-הִמָּה הַבֵּל" (תהילים צ"ד, י"א). וכן: "אֲנִי יְהוָה חֹקֵר לֵב, בַּחוּן כְּלִיּוֹת" (ירמיה י"ז, י'). ועוד: "הֲלֹא אֱלֹהִים יַחְקֵר-זֹאת, כִּי-הוּא יָדַע תַּעֲלָמוֹת לֵב" (תהילים מ"ד, כ"ב). רצה הקב"ה לתת לבלעם פתחון-פה.

אם כן, על דרך הפשט, הקב"ה שאל את האדם "אֵיכָּה" על מנת לתת לו פתחון-פה. אולם, על דרך הסוד, האדם הראשון שחטא, פגם בספירת המלכות הנקראת "כֹּהֵן". וכוונת הפסוק: "וַיִּקְרָא יְהוָה אֶל-הָאָדָם, וַיֹּאמֶר לוֹ: אֵיכָּה" (בראשית ג', ט') הינה: אֵי-כֹה? כלומר, היכן "כֹּה"? היכן ספירת המלכות שפגמת בה?

מי שרוצה להפיק בקשותיו ושאלותיו מאת ה' צריך להיכנס דרך שער-הכניסה (ספירת המלכות) לספירות העליונות. וענין זה רמז הקב"ה לאברהם אבינו כאשר שאל: "אֲדַנִּי יְהוָה מֶה-תִּתֶּן-לִי, וְאֲנֹכִי הוֹלֵךְ עֲרִירִי" (בראשית ט"ו, ב'). הקב"ה השיב לו: "הֲבֵט-נָא הַשְּׂמִימָה וְסִפֵּר הַכּוֹכָבִים--אִם-תּוּכַל לְסַפֵּר אֹתָם, וַיֹּאמֶר לוֹ: כֹּה יִהְיֶה זְרַעְךָ". כלומר, תוכל להפיק שאלתך זו ע"י שתיכנס דרך כֹּהֵן (המלכות) לספירות העליונות ולבקש משם שאלתך (בפרק 10 נראה שצריך להגיע עד ספירת הכתר). וכן כאשר ה' שלח את משה לבשר לבני ישראל על גאולתם ממצרים, שאל משה את ה': "הֲיֵנָה אֲנֹכִי בָא אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתִּי לָהֶם: אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם. וְאָמְרוּ-לִי (שאלו אותי): מֶה-שְּׁמוֹ, מֶה אָמַר אֱלֹהִים?" (שמות ג', י"ג). הקב"ה ענה למשה: "אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה". וַיֹּאמֶר: כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, אֶהְיֶה שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם. וַיֹּאמֶר עוֹד אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה: כֹּה-תֹאמַר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם" (שמות ג', י"ד-ט"ו). לכאורה, תשובת ה' כפולה שהרי כבר ענה לו "אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה" ומדוע המשיך: "כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל.....? כדי להגיע ל- "אֶהְיֶה" (כינוי לספירת הכתר, כפי שנראה בעמ' 72), עליהם להיכנס דרך "כֹּה" (ספירת המלכות).

ספירת המלכות נקראת גם "כֹּהֵן" משום שכאשר בני ישראל עושים רצון ה' אז לא יחסר כֹּהֵן (בספירת המלכות) ויש בה הכל. וזה סוד הפסוק: "וַיִּהְיֶה בְּרֹךְ אֶת-אַבְרָהָם בְּכֹל" (בראשית כ"ד, א'). כלל בפסוק אחד שני כינויים של ספירת המלכות ("בְּרֹכָה" ו-"כֹּהֵן"), הואיל ו-"בְּרֹכָה" ו-"כֹּהֵן" רומזים לאותו ענין - של ספירת המלכות. גם ספירת היסוד נקראת "כֹּהֵן" כאשר היא בחיבור ואחדות עם ספירת המלכות ואז מקבלת ספירת המלכות שפע מספירת התפארת (דרך ספירת היסוד).

לאחר מותו של אברהם, ספירת המלכות נמסרה ליצחק שכן כתוב: "וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת אַבְרָהָם, וַיִּבְרַךְ אֱלֹהִים, אֶת-יִצְחָק בְּנוֹ" (בראשית כ"ה, י"א). כלומר, מסר את ספירת המלכות (הנקראת "בְּרִכָּה") ליצחק.

יצחק אבינו מסר את ספירת המלכות ליעקב בנו ולא לעשו הרשע. וכך, כאשר הביא עשו ליצחק מטעמים על מנת שיברכו, אמר לו יצחק: "מִי-אֲפֹאֵה הַצֶּדֶד-צִיד וַיָּבֵא לִי וְאֹכֵל מִפֶּלַח בְּטָרִם תָּבֹא, וְאַבְרָכְהוּ ?", גם-בְּרוּךְ יְהִי" (בראשית כ"ז, ל"ג). אם לא ידע יצחק מי שהתחזה לעשו ולקח ממנו את ברכתו, היה עליו רק לשאול: "מִי-אֲפֹאֵה הַצֶּדֶד-צִיד וַיָּבֵא לִי וְאֹכֵל מִפֶּלַח בְּטָרִם תָּבֹא, וְאַבְרָכְהוּ ?" ומדוע הוסיף לומר: "גַּם-בְּרוּךְ יְהִי" ? אלא, יצחק ידע שיעקב היה זה שהתחזה לעשו ולקח את ברכתו, והוא (יצחק) הסכים לכך שהברכה (ספירת המלכות) תהיה מסורה ליעקב לכן הוסיף ואמר עליו: "גַּם-בְּרוּךְ יְהִי". ואם חפצת בראיה נוספת לכך שיצחק הסכים שהברכה תהיה מסורה ליעקב הרי שכאשר עשו נטר ליעקב ורצה להרגו על כך שלקח את ברכת-אביו במרמה, שלח אותו יצחק אביו הַרְחֵק, אל בית לבן (דודו של יעקב) ואמר לו: "לֹא-תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת כְּנָעַן. קוּם לֵךְ פִּדְנָה אֶרֶם, בֵּיתָה בְּתוֹאֵל אַבִּי אֲמֵן וְקַח-לָךְ מִשָּׁם אִשָּׁה מִבְּנוֹת לְבֵן אַחִי אֲמֵן. וְאֵל שְׂדֵי יִבְרָךְ אֶתְךָ, וַיִּפְרֹד וַיִּבְרָךְ, וְהָיִיתָ לְקָהָל עַמִּים. וַיִּתֵּן-לָךְ אֶת-בְּרִכַּת אַבְרָהָם, לָךְ וּלְזֶרְעֶךָ אֶתְךָ--לְרִשְׁתְּךָ אֶת-אָרֶץ מִגְרִיז, אֲשֶׁר-נָתַן אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם" (בראשית כ"ח, א'-ג'). מהו זה: "וַיִּתֵּן-לָךְ אֶת-בְּרִכַּת אַבְרָהָם" ? אלא, בְּרִכַּת אַבְרָהָם הינה ספירת המלכות שנמסרה לאברהם !

יצחק אומר לעשו שאינו יכול לברכו שכן נתן כבר את הברכה ליעקב: "וַיַּעַן יִצְחָק וַיֹּאמֶר לְעֵשָׂו: הֵן גָּבִיר שְׁמִיתִי (את יעקב) לָךְ וְאֶת-כָּל-אֲחִיו נָתַתִּי לוֹ לְעִבָדִים, וְנָדָן וְתִירַשׁ סַמְכִיתִי. וְלָכֵה אֲפֹאֵה, מָה אֶעֱשֶׂה בְּנִי ?! וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל-אָבִיו: הַבְּרִכָּה אַחַת הוּא-לָךְ אָבִי ?--בְּרִכְנִי גַם-אֲנִי, אָבִי. וַיִּשָּׂא עֵשָׂו קֻלוֹ וַיִּבְרַךְ" (בראשית כ"ז, ל"ז-ל"ח). מדוע מסרב יצחק לברך את עשו ורק אומר לו: "הִנֵּה מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ יְהִי מוֹשְׁבֶךָ, וּמִטַּל הַשָּׁמַיִם מֵעַל. וְעַל-חֲרָבְךָ תִחְיֶה, וְאֶת-אֲחִיךָ תַעֲבֹד. וְהָיָה כַּאֲשֶׁר תִּרְיֵד וּפְרִקֶתָּ עָלָיו מֵעַל צִנּוֹרְךָ" (בראשית כ"ז, ל"ט-מ'). התשובה מצויה בדבריו של עשו: "הַבְּרִכָּה אַחַת הוּא-לָךְ אָבִי ?!". בודאי ברכה אחת, שכן הברכה היא סוד ספירת המלכות והיא אחת, ומכיון שניתנה ליעקב אינה יכולה להינתן גם לעשו.

ואם תאמר שיעקב אבינו לקח את הבכורה במרמה ולכן איננה שלו, עליך לדעת שעשו ביזה את הבכורה ומכר אותה עוד לפני כן ליעקב בנויד-עדשים, שכן שני פרקים לפני כן כתוב: "וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל-יַעֲקֹב: הֲלֹעִיטְנִי נָא מִן-הָאֲדָמָה הָאֲדָמָה הַזֶּה--כִּי עָנַף אֲנִי. עַל-כֵּן קָרָא-שְׁמוֹ אֲדָם. וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב: מַכְרָה כִּיֹּס אֶת-בְּכֹרְתְךָ לִי. וַיֹּאמֶר עֵשָׂו: הִנֵּה אֲנִי הוֹלֵךְ לָמוֹת וְלָמָּה זֶה לִי בְּכֹרָה. וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב: הַשְּׁבַעָה לִי כִּיֹּס, וַיִּשְׁבַּע לוֹ. וַיִּמְכֹּר אֶת-בְּכֹרְתוֹ לְיַעֲקֹב. וַיַּעֲקֹב נָתַן לְעֵשָׂו לֶחֶם וְנִזִּיד עֲדָשִׁים, וַיֹּאכַל וַיִּשְׂתֶּה, וַיִּקֶּם וַיֵּלֶךְ וַיָּבֹז עֵשָׂו אֶת-הַבְּכֹרָה. (בראשית כ"ה, ל'-ל"ד). כלומר, עשו ביזה את הבכורה ומכר אותה ליעקב בנויד-עדשים, לכן יעקב בצדק לקח את ברכתו של יצחק אביו.

ספירת המלכות נקראת גם "אֶהֱל" או "אֶהֱל מוֹעֵד" כי היא בית ה' ובה שוכן שם "יְהוָה" (כינוי של ספירת התפארת). רוצה לומר, ספירת המלכות היא בית קיבול לשפע היורד מספירת התפארת. פירוש המילה "מוֹעֵד" הוא מלשון בית ועד וזימון, כלומר שה' מזומן תמיד בו והוא (האֶהֱל – ספירת המלכות) בית הועד שלו כפי שאמר ה' למשה: "וְנוֹעַדְתִּי לְךָ שָׁם" (שמות כ"ה, כ"ב). וזהו שכתוב: "וַיִּקְרָא אֶל-מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו מֵאֶהֱל מוֹעֵד לֵאמֹר" (ויקרא א', א').

ספירת המלכות נקראת גם "הַיְכָל" "הַיְכָל הַקֹּדֶשׁ" בסוד הכתוב: "וַיְהִי הַיְכָל בְּהִיכַל קֹדֶשׁ, הַסּ מִפְּנֵי כָל-הָאֲרָץ" (חבקוק ב', כ'). ביאור: יְהוָה (ספירת התפארת) בְּהִיכַל קֹדֶשׁ (ספירת המלכות). רוצה לומר, שם "יְהוָה" נסתר בתוך היכל קודשו שהוא "אֶדְנִי" ("הַיְכָל" בגימטריא = 65 וגם "אֶדְנִי" בגימטריא = 65). וזה מה שאמרו חז"ל: "לא פָּשַׁם שְׁאֲנִי נִכְתָּב, אֲנִי נִקְרָא". כלומר, אסור בתכלית האיסור לקרא שם "יְהוָה" כפי שנכתב אלא לקרוא אותו "אֶדְנִי". הפסוק ממשיך ואומר: "הַסּ מִפְּנֵי כָל-הָאֲרָץ". כלומר, הַסּ מִפְּנֵי (מפני שם "יְהוָה" מלבטא אותו כפי שנכתב) כל אנשי הארץ. במילים אחרות, שם "אֶדְנִי" הוא היכל של שם "יְהוָה" מהבחינה ששם "יְהוָה" נכתב כך אבל ניקרא "אֶדְנִי". ועוד כתוב: "יְהוָה בְּהִיכַל קֹדֶשׁ" (תהילים י"א, ד').

דוד המלך שנצמד לספירת המלכות והקדיש את חייו על מנת לאחד בין ספירת תפארת ובין ספירת המלכות, אמר: "אֲחַת, שְׁאֵלְתִּי מֵאֵת-יְהוָה- אֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ: שְׁבִתִּי בְּבֵית-יְהוָה כָּל-יְמֵי חַיִּי, לַחַזוֹת בְּנֶעֱם-יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ. כִּי יִצְפְּנִי בְּסֶכֶה-- בְּיוֹם רָעָה, וַיִּסְתַּרְנִי בְּסֶתֶר אֶהְלֹו, בְּצִוֹר יְרוּמִמְנִי" (תהילים כ"ז, ד'-ה'). מדוע מתאווה דוד המלך לשבת בְּבֵית-יְהוָה ולבקר בְּהִיכָלוֹ ושהקב"ה יסתיר אותו בְּאֶהְלֹו ? וכי יש לקב"ה אוהל ? ביאור: "בֵּית-יְהוָה", "הַיְכָל" ו-"אֶהֱל" הינם כינויים לספירת המלכות שהיא מעין כלי קיבול לשפע היורד מספירת התפארת. "בֵּית-יְהוָה" – בית שבו שוכן יְהוָה, רוצה לומר, בית קיבול לשפע היורד מספירת התפארת הנקראת "יְהוָה". ומאותו טעם "הַיְכָל יְהוָה" וכן גם "אֶהֱל יְהוָה". כלומר, דוד המלך מתאווה לספירת המלכות לחברה עם ספירת התפארת. ומטעם זה גם אמר: "אֲגִוְרָה בְּאֶהְלֶךָ, עוֹלָמִים" (תהילים ס"א, ה'). דוד המלך מעונין לתקן את הפגם בספירת המלכות ("אֶהֱל") שהיא אוהלו של הקב"ה (של ספירת התפארת).

מאותו טעם, נקראת ספירת המלכות נקראת גם "הַשְּׂכִינָה". רוצה לומר, משום שבספירה זו שוֹכֵן שם "יְהוָה" (ספירת התפארת), בדומה ממש בפיסקה הקודמת. לכן, כאמור, שם "יְהוָה" נכתב כך אבל ניקרא "אֶדְנִי". במילים אחרות, שם "יְהוָה" שוֹכֵן בתוך שם "אֶדְנִי". לכן כתוב: "זֵאת-מְנוּחָתִי עַד-יְעַד, פֶּה-אֲשֵׁב כִּי אֹתִיהָ" (תהילים קל"ב, י"ד). ביאור: "זֵאת" (ספירת המלכות) מְנוּחָתִי עַד-יְעַד". כלומר, ספירת המלכות הנקראת "זֵאת", היא מנוחת שם "יְהוָה", שהוא נח בתוכה.

מאותו טעם (שבספירת המלכות זו שוכן שם "יהוה") - נקראת ספירת המלכות "מקום". כלומר, המקום (ספירת המלכות) שבו שוכן שם "יהוה". על כן כתוב: "והיה המקום, אשר-יבחר יהוה אלהיכם בו לשכון שמו שם--שמה תביאו את כל-אשר אנכי מצוה אתכם... (דברים י"ב, י"א). וכן: "ולקחת מראשית כל-פרי האדמה, אשר תביא מארצך אשר יהוה אלהיך נתן לך--ושמת בטנא והלכת אל-המקום, אשר יבחר יהוה אלהיך לשכון שמו שם" (דברים כ"ו, ב'). ועוד כתוב: "בכל-המקום אשר אזכיר את-שמי, אבוא אליך וברכתיד" (שמות כ', כ'). רוצה לומר, ספירת המלכות הנקראת "ברכה" היא גם "מקום". על כן היו אומרים חז"ל: "פרוך המקום".

ספירת המלכות נקראת "אני", ספירת התפארת נקראת "אתה" וספירת הכתר נקראת "הוא". בשרטוט הספירות (עמ' 1) רואים שהספירות: כתר, תפארת ו- מלכות, הן סוד הקו האמצעי. "אני" הוא גוף ראשון (מבחינה לשונית) וספירת המלכות על שום היותה הראשונה מלמטה למעלה הינה הספירה הקרובה ביותר לבני האדם וניתנת להשגה, לכן נקראת "אני" (כשם שאני מכיר את עצמי). ספירת התפארת נעלמת יותר, ופחות מושגת מספירת המלכות ולכן נקראת "אתה" (לשון נוכח). ספירת הכתר היא הספירה העליונה ביותר, נעלמת לחלוטין ואיננה ניתנת להשגה כלל לכן נקראת "הוא" – גוף שלישי. ממש כמו שאנו מדברים בגוף שלישי על אדם מהצד.

כאשר ישראל אינם עושים את רצון ה', ספירת המלכות ריקנית משפע רוחני (איננה מקבלת שפע רוחני מן הספירת שמעל – ראה משל "הדלי" בהקדמה). העדר שפע (ברכה) זה הוא ממש קללה, כפי שהחשך אינו בריאה בפני עצמה אלא תוצאה של העדר אור (עמ' 48). וכאשר ספירת המלכות ריקנית משפע, משמעות הדבר הוא התגברות הדינים בעולם. לכן כתוב: "לא-תקלל חרש-ולפני עור לא תתן מכשל, ויראת מאלהיך, אני יהוה" (ויקרא י"ט, י"ד), הואיל וספירת המלכות נקראת "אני" ועלינו להיות יראים ממנה. ועוד: "ולא תונו איש את-עמיתו, ויראת מאלהיך, כי אני יהוה אלהיכם" (ויקרא כ"ה, י"ז). ומטעם זה כתוב: "ואם תלכו עמי קרי ולא לשמע לי--וניספתי עליכם מכה, שבע כחטאתיכם. והשלחתי בכם את-חזית השדה, ושפלה אתכם, והכריתה את-בהמתכם, והמעיטה אתכם ונשמו דרכיכם. ואם-באלה לא תנסו לי והלכתם עמי קרי. והלכתי אף-אני עמכם, בקרי והפיתי אתכם גם-אני, שבע על-חטאתיכם" (ויקרא כ"ו, כ"א-כ"ד). מדוע העונש פי-7 מן החטא (ובלשון התורה: "שבע על-חטאתיכם") ? ביאור: ספירת המלכות נקראת "באר-שבע" (או באופן כללי: "באר") הואיל והיא מעין באר המכילה מים (שפע רוחני) מ-6 ספירות הנזכר (גגית, נה"י). ספירת המלכות חייבת להיות באחדות עם 6 ספירות הזכר הללו, על כן נכללת עמהן במנין ונקראת "באר-שבע". כאשר ישראל אינם הולכים בדרך ה' – ספירת המלכות כביכול בפירוד מ-6 ספירות הנזכר ועל כן ריקה מן השפע הרוחני ומשום כך כתוב: "שבע על-חטאתיכם". לכן היא זו הפורעת את החוב: "והלכתי אף-אני עמכם, בקרי והפיתי אתכם גם-אני, שבע על-חטאתיכם"

לעיתים נקראת ספירת המלכות גם "שבע", בסוד הפסוק: "וַיִּקְרָא אֹתָהּ (יצחק אבינו) שְׁבַעַה, על-כֵּן שֶׁ-הָעִיר בָּאָר שְׁבַע, עַד הַיּוֹם הַזֶּה" (בראשית כ"ו, ל"ג). רוצה לומר: "שְׁבַע" היא "בָּאָר שְׁבַע" היא ספירת המלכות. ספירת המלכות נקראת כזכור "מְקוֹם", על כן כתוב: "על-כֵּן קָרָא (אֲבִרְהָם) לְמָקוֹם הַהוּא--בָּאָר שְׁבַע" (בראשית כ"א, ל"א). רוצה לומר, "מְקוֹם" וְ- "בָּאָר שְׁבַע" הם כינויים של ספירת המלכות.

ספירת המלכות מקבלת מכל הספירות העליונות ופועלת בנבראים דברים והיפוכם (בתלות במעשי הנבראים), פעמים לטובה ופעמים לרעה, להחיות ולהמית, להוריש ולהעשיר, להביא חולי ולרפא ועוד. וזה סוד הפסוק: "רָאוּ עֵתָהּ, כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא, וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי. אֲנִי אֲמִית וְאֲחִיָּה, מִחֲצַתִּי וְאֲנִי אֲרָפָא, וְאִין מִיַּדִּי מִצִּילִי" (דברים ל"ב, ל"ט). מדוע כפל הכתוב ואמר "כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא"? אלא: "רָאוּ עֵתָהּ, כִּי אֲנִי (כנגד הטוב) אֲנִי (כנגד הרע) הוּא" והכל ממני כפי מעשה התחתונים. אם ספירת המלכות מקבלת שפע אז: אֲנִי-כנגד הטוב, ואם אינה מקבלת שפע אז: אֲנִי-כנגד הרע. ולא תחשוב חלילה שיש פירוד למעלה אלא הכל אחד וכמו שהנשמה פועלת את רצונה ע"י איברי הגוף אבל כל האיברים הם גוף אחד שלם, כך הבורא פועל את פעולותיו באמצעות הספירות אבל כל הספירות הן באחדות גמורה (ראה משל הדלי – עמ' 5). לכן אמר: "רָאוּ עֵתָהּ כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא" כלומר הכל אחד מ- "אֲנִי" (ספירת המלכות) ועד "הוּא" (ספירת הכתר).

ספירת המלכות נקראת גם "צִדְקָה" שכל מעשיה צדק, והדין שלה הוא דין-צדק. הואיל והיא גובה חובם של בני ישראל ועל ידי כך עושה אותם צדיקים. דוד המלך אמר: "אֲנִי--בְּצִדְקָה, אֲחֻזָּה פְּגִיזָה" (תהילים י"ז, ט"ו). הכל רומז לעניין אחד שכן "אֲנִי" וְ- "צִדְקָה" הינם כינויים של אותה ספירה-ספירת המלכות. כוונתו של דוד המלך היא שדרך ספירת המלכות ("צִדְקָה") היה נכנס לספירות עליונות (כפי שהוסבר בכינוי "כֹּה"). כלומר, ע"י ספירת המלכות ("צִדְקָה"), אֲחֻזָּה פְּגִיזָה. ומאותו טעם אמר דוד המלך גם: "פִּתְחוּ-לִי שַׁעְרֵי-צִדְקָה, אֲבֹא-בָם אוֹדָה יְהוָה" (תהלים קי"ח, י"ט). ביאור: בעמ' 65 נראה ש- "יְהוָה" רומז ל-3 הספירות העליונות (כתר, חוכמה ובינה). כלומר, כוונתו של דוד: "פִּתְחוּ-לִי שַׁעְרֵי-צִדְקָה (ספירת המלכות) אֲבֹא-בָם אוֹדָה יְהוָה (כתר, חוכמה ובינה)". וזהו ממש סוד הציווי: "צִדְקָה צִדְקָה תַּרְדֵּד-לְמַעַן תַּחֲיֶה וְיִרְשָׁתָּ אֶת-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ" (דברים ט"ז, כ'). מדוע כתוב פעמיים "צִדְקָה"? ביאור: "צִדְקָה תַּחְתּוֹן" הוא כינוי לספירת המלכות, ואילו "צִדְקָה-עֲלִיוֹן" הוא כינוי לספירת הבינה. וכוונת הפסוק היא: רדוף אחרי "צִדְקָה תַּחְתּוֹן" (ספירות המלכות) ותזכה ל"צִדְקָה עֲלִיוֹן" (ספירת הבינה - סוד חיי עולם הבא). וסוד העניין הוא שע"י שמעוררים את ספירת המלכות מתעוררת ספירת הבינה ומורידה שפע חיים כלפי מטה אל ספירת המלכות. לכן ממשיך הפסוק ואומר: "לְמַעַן תַּחֲיֶה וְיִרְשָׁתָּ אֶת-הָאָרֶץ (ספירת המלכות)...".

ספירת המלכות נקראת גם "יָד" הואיל ובה פועל ה' את פעולותיו בעולם הגשמי שלנו ממש כשם שהיד מבצעת את פעולות האדם. "וְהָיָה לְאוֹת עַל-יָדְכָה, וּלְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ" (שמות י"ג, ט"ז). לא כתוך "עַל-יָדְךָ" אלא "עַל-יָדְכָה" כלומר: "יָד-כֹּהֵ" מיהי ידו של הקב"ה? ספירת "כֹּה" (ספירת המלכות). לכן אמר דוד המלך: "עֲזַרְנִי יְהוָה אֱלֹהֵי, הוֹשִׁיעֵנִי כַחֲסָדְךָ, וַיַּדְעוּ כִּי-יָדְךָ זֹאת, אַתָּה יְהוָה עֲשִׂיתָה" (תהילים ק"ט, כ"ו-כ"ז) כלומר: וַיַּדְעוּ כִּי-יָדְךָ היא הספירה הנקראת "זֹאת" (ספירת המלכות).

שם נוסף לספירת המלכות הוא "צַדִּיקָה". מילה המורכבת מצמד המילים: "צַדִּיק" + "ה". "צַדִּיק" הינו כינוי לספירת המלכות כפי שהוזכר קודם וכן גם האות ה' (האות האחרונה של השם "יְהוָה") הינה כנגד ספירת המלכות. ספירת המלכות נקראת כך על שום השפע שמקבלת מספירת התפארת. שפע זה שמקבלת ספירת המלכות נקרא "צַדִּיקָה". במילים אחרות, ספירת התפארת - נֹתֵנָת הַצַּדִּיקָה (משפיע שפע לספירת המלכות). ספירת המלכות - מְקַבֶּלֶת הַצַּדִּיקָה (מקבלת שפע מספירת התפארת). הַצַּדִּיקָה עצמה הינה סוד השפע עצמו שמורידה ספירת התפארת לספירת המלכות. מעשה הצדקה שעושים בני ישראל מעוררים מעשה צדקה בספירות העליונות (השפעת ספירת התפארת לספירת המלכות). ולראיה: "כִּי תִשָּׂה בְרַעַךְ מִשָּׂאת מְאוּמָה--לֹא-תִבֹּא אֶל בֵּיתוֹ לְעֵבֶט עֲבָטוֹ. בַּחוּץ תַּעֲמֹד, וְהָאִישׁ אֲשֶׁר אַתָּה נֹשֶׂה בוֹ, יוֹצִיא אֶלְיֶיךָ אֶת הָעֵבוֹט הַחוּצָה. וְאִם אִישׁ עָנִי הוּא--לֹא תִשָּׁכַב בְּעֵבְטוֹ. הֲשִׁב תִּשְׁיָב לוֹ אֶת הָעֵבוֹט כְּבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ, וְשָׁכַב בְּשִׁלְמֹתוֹ וּבִרְכָךְ. וְלֹךְ תִּהְיֶה צַדִּיקָה, לְפָנֶי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ" (דברים כ"ד, י"ג-י"ד). הַנֶּשֶׂה הינו כנגד ספירת התפארת והעני הינו כנגד ספירת המלכות. כלומר, מעשה זה שעושים עם העני - שמשבים לו את העבוט (מְשֻׁכּוֹן) – מעורר מעשה צדקה בין הספירות תפארת ומלכות (ספירת התפארת נותנת שפע לספירת המלכות). הַנֶּשֶׂה עושה מעשה צדקה עם העני ובכך זוכה הוא (הַנֶּשֶׂה) שתהיה לו "צַדִּיקָה, לְפָנֶי יְהוָה" (ספירת התפארת). הואיל והעני הינו כנגד ספירת המלכות לכן כתוב: "וְשָׁכַב בְּשִׁלְמֹתוֹ (שְׁמֹלֶתוֹ) וּבִרְכָךְ", שהרי "בִּרְכָךְ" הינו כינוי של ספירת המלכות. ומטעם זה כתוב: "וּצַדִּיקָה, תִּצְלֵל מִמֶּנּוֹת" (משלי י"א, ד'). ביאור: מעשה הצדקה מאחד ממש בין ספירת התפארת ובין ספירת המלכות ואז משתלשל שפע מספירת התפארת דרך ספירת היסוד אל ספירת המלכות. כאשר ספירת המלכות מלאה שפע היורד אליה מן הספירות שמעל – זהו ממש סוד החיים, ואילו כאשר ספירת המלכות ריקנית משפע -- זהו מקור הרע (עמ' 48).

כינוי נוסף לספירת המלכות הוא "מִצְוָה" וזאת בסוד הכתוב: "כִּי אִם-שָׁמַר תִּשְׁמְרוּן אֶת-כָּל-הַמִּצְוָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוָה אֶתְכֶם--לְעֲשׂוֹתָהּ" (דברים י"א, כ"ב), שהרי "מִצְוָה" וכן "זֹאת" עניינם אחד - ספירת המלכות. וכן: "רַק אִם-שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, לְשָׁמַר לְעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-הַמִּצְוָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶיךָ הַיּוֹם" (דברים ט"ו, ה'). שוב סמיכות המילה "מִצְוָה" למילה "זֹאת". וכן משה רבנו אומר: "וּצַדִּיקָה תִּהְיֶה-לָנוּ כִּי-נִשְׁמַר לְעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-הַמִּצְוָה הַזֹּאת, לְפָנֶי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ--כַּאֲשֶׁר צִוִּינוּ" (דברים ו', כ"ה). "מִצְוָה", "זֹאת"

ן- "צדקה", ענינו אחד – ספירת המלכות. כלומר, ע"י עשיית המצוות גורמים לאיחוד בין שתי הספירות (תפארת ומלכות) ויורד שפע רוחני מספירת התפארת דרך ספירת היסוד אל ספירת המלכות, שהוא ממש עניין הצדקה.

ספירת היסוד כאמור משמשת כלי ביד ספירת התפארת להוריד שפע אל ספירת המלכות (עמ' 4). על כן ספירת היסוד וספירת המלכות צריכות להיות באחדות תמיד. הואיל וספירת המלכות נקראת "אָרֶץ" (עמ' 7) וספירת היסוד נקראת "טוב" (עמ' 25), לכן כאשר ספירת המלכות וספירת היסוד באחדות, נקראת ספירת המלכות גם "הָאָרֶץ הַטּוֹבָה". כלומר, ספירת המלכות ("אָרֶץ") מקבלת שפע מספירת יסוד ("טוב"). וזה סוד מה שאמר משה רבנו לבני ישראל: "אינני עבר את-הירדן ואתם עברים וירשתם את-הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת" (דברים ד', כ"ב). "הָאָרֶץ הַטּוֹבָה" ן - "זאת" הם כינויים של ספירת המלכות. מאותו טעם אמר משה רבנו לעם ישראל: "וידעת, כי לא בצדקתך יהיה אלהיך נתן לך את-הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת לרשתה, כי עם-קשה-לכך אתה" (דברים ט', ו'). ולכן הזהיר הקב"ה את בני ישראל: "השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחוויתם, להם וחרה אף-יהנה בכם, ועצר את-השמים ולא-יהיה מטר, והאדמה לא תתן את-יבולה, וּאֲבַדְתֶּם מִהֲרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן לָכֶם" (דברים י"א, ט"ז-י"ז). הקב"ה מזהיר שרק שמירת המצוות מביא לאיחוד בין ספירת המלכות ובין ספירת היסוד. כאשר בני ישראל אינם עושים רצון ה', אין איחוד בין שתי ספירות אלו ובני ישראל מגורשים מאותה "אָרֶץ טוֹבָה". השתלשלות הגשמית של עניין זה הוא הגלות. והראיה: "שמור תשמרון את-מצות יהוה אלהיכם ועדתיו וחקיו אשר צונו. ועשית הישר והטוב בעיני יהוה--למען ייטב לך ובאת וירשת את-הָאָרֶץ הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר-נִשְׁפַּע יְהוָה לְאַבְרָהָם" (דברים ו', י"ח). הרי לך, שְׂרֹוֹשֶׁת הָאָרֶץ, תלויה בעשיית רצון ה' יתברך.

ספירת המלכות נקראת גם "ציון". לכן כתוב: "יִבְרַכְךָ יְהוָה מְצִיּוֹן, וְרָאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם, כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ" (תהילים קכ"ח, ה'). וכן: "יִבְרַכְךָ יְהוָה מְצִיּוֹן, עֲשֵׂה שְׂמִים וְאָרֶץ" (תהילים קל"ד, ג'). וכי הקב"ה אינו יכול לברכנו אלא רק מציון? ותמוה עוד יותר, האם יש לקב"ה מקום שהוא מברך משם? ביאור: "בְּרַכָּה" ן- "ציון" הינם כינויים של ספירת המלכות וביאור הפסוק הוא: "יְהוָה" (ספירת התפארת) שולח את ברכתו (שפע) לעם ישראל מציון (מספירת המלכות, כלומר באמצעות ספירת המלכות. ולא זאת בלבד, אלא ספירת המלכות נקראת גם "יְרוּשָׁלַם", על כן כתוב: "כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה: זֹאת יְרוּשָׁלַם בְּתוֹךְ הַגּוֹיִם שְׂמִתִּיהָ" (יחזקאל ה', ה'). "זאת" היא "יְרוּשָׁלַם" היא ספירת המלכות. לכן, הפסוק אומר: "יִבְרַכְךָ יְהוָה מְצִיּוֹן, וְרָאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם, כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ". כלל 3 כינויים של ספירת המלכות בפסוק אחד: "בְּרַכָּה", "ציון" ן- "יְרוּשָׁלַם". ולמה מתכוון הפסוק באומרו: "וְרָאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם"? כאמור בפסיקה הקודמת, ספירת היסוד נקראת "טוב". הפסוק אומר: "וְרָאָה בְּטוֹב (ספירת היסוד) יְרוּשָׁלַם (ספירת המלכות)". הַטּוֹב של יְרוּשָׁלַם הינו כאשר ספירת

היסוד ("טוב") וספירת המלכות ("ירושלים") נמצאות באחדות. כמו כן, כתוב: "ברוך יהנה מציון-- שכן ירושלים" (תהילים קל"ה, כ"א). ביאור: כלל 3 כינויים של ספירת המלכות בפסוק אחד: "ברוך", "ציון" ו-"ירושלים". כמו כן כתוב: "ברוך יהנה מציון, עשה שמים וארץ" (תהילים קל"ד, ג'). סוד "ברכה" הוא סוד "ציון" הם סוד ספירת המלכות. והואיל וספירת התפארת מתאנה לספירת המלכות להוריד אליה שפע כתוב: "כי-בחר יהנה בציון, אנה (התאנה) למושב לו" (תהילים קל"ב, י"ג). ביאור: כי-בחר יהנה (ספירת התפארת) בציון (ספירת המלכות), אנה (התאנה) למושב לו. ועל כן מברכים בתפילת שמונה-עשרה: "ברוך אתה יהנה הממזיר שכינתו לציון". כלומר, יהנה (ספירת התפארת) הממזיר שכינתו (משפנו) לציון (ספירת המלכות). כלומר בברכה זו מתפללים שספירת התפארת תשכון בספירת המלכות (תוריד שפע אל ספירת המלכות).

ספירת המלכות היא סוד "יום השבת" ואילו שש הספירות שמעל (גגת, נה"י) הם כנגד ששת ימי השבוע. כך:

	קָתָר	
בִּינָה		חֻכְמָה
גְּבוּרָה (יוֹם שְׁנִי)		גְּדוּלָה (יוֹם רִאשׁוֹן)
	תְּפִאֲרֶת (יוֹם שְׁלִישִׁי)	
הוֹד (יוֹם חֲמִישִׁי)		נֹצַח (יוֹם רְבִיעִי)
	יְסוּד (יוֹם שִׁשִּׁי)	
	מְלָכוֹת (יוֹם שַׁבָּת)	

לכן, השומר שבת כהלקפתה מקרב אישה (ספירת המלכות) לבעלה (ספירת התפארת) ומוריד שפע לעולם. ולכן נקרא יום השבת "מקור הברכות" שכן "יום השבת" ו-"ברכה" עניינם אחד - ספירת המלכות. לכן כתוב: "ויברך אלהים את-יום השביעי, ויקדש אותו, כי בו שבת מכל-מלאכתו, אשר-ברא אלהים לעשות" (בראשית ב', ג') כי "ברכה" היא יום השביעי (יום השבת) היא ספירת המלכות. ועל יום השבת כתוב: "כי ששת-ימים עשה יהנה את-השמים ואת-הארץ, את-הים ואת-כל-אשר-בם, וינח ביום השביעי. על-כן ברכך יהנה את-יום השבת

וְיִקְדָּשׁוּהוּ (שמות כ', י'). חלילה לחשוב שלקח לקב"ה 6 ימים לברוא את השמים והארץ שהרי לא כתוב: "כִּי בְשֵׁשֶׁת-יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ", אלא: "כִּי שֵׁשֶׁת-יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ". ביאור: בעמ' 55 נראה ש- 6 הספירות שמעל ספירת המלכות (גג"ת, נה"י) נקראות "שָׁמַיִם". לכן: הקב"ה עשה את ה- "שָׁמַיִם" (6 הספירות-גג"ת, נה"י) ואת ה- "אָרֶץ" (ספירת המלכות) שיהיו 6 ימים, וביום השביעי לא ברא הקב"ה דבר, שכן היום השביעי (ספירת המלכות) הוא סוד המנוחה.

ואם תאמר: הרי ספירת המלכות הנקראת "אָרֶץ" – היא סוד יום השביעי, יום השבת. אם כן מדוע כתוב: "כִּי שֵׁשֶׁת-יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ"? הרי צריך לכתוב: "כִּי שֵׁשֶׁת-יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת-הַשָּׁמַיִם" ואילו ה- "אָרֶץ" היתה צריכה להברא ביום השבת. נשיב: הואיל ו- "שָׁמַיִם" הם סוד 6 הספירות-גג"ת, נה"י, ואילו "אָרֶץ" הוא סוד ספירת המלכות, לכן "הַשָּׁמַיִם" ו- "הָאָרֶץ" הינם סוד אחדות 6 הספירות – גג"ת, נה"י, עם ספירת המלכות. כלומר, הצירוף "הַשָּׁמַיִם" ו- "הָאָרֶץ" רומז לאיחוד 7 ספירות אלו. על כן כתוב: "וַיִּכְלֹוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל-צְבָאָם" (בראשית ב', א'). וַיִּכְלֹוּ – לשון הַכְלָלָה. השמים והארץ נִכְלָלִים האחד בשני. רוצה לומר, "הָאָרֶץ" נִכְלָלָה ב- "שָׁמַיִם" ואין לחלק ביניהם ולומר שהארץ נבראה ביום השביעי.

לכן, כתוב: "יּוֹם הַשְּׁשִׁי וַיִּכְלֹוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, וְכָל-צְבָאָם" (בראשית א', ל"א). "יּוֹם הַשְּׁשִׁי" ב- ה' הידיעה, ואילו שאר הימים כתובים בְּלִי ה' הידיעה, כפי שרואים להלן:

- "וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר, יוֹם אֶחָד" (בראשית א', ה').
- "וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר, יוֹם שֵׁנִי" (בראשית א', ח').
- "וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר, יוֹם שְׁלִישִׁי" (בראשית א', י"ג).
- "וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר, יוֹם רְבִיעִי" (בראשית א', י"ט).
- "וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר, יוֹם חֲמִישִׁי" (בראשית א', כ"ג').

יוֹם שְׁשִׁי = ספירת היסוד, ואילו האות ה' = ספירת המלכות (ה' אחרונה של שם "יְהוָה" –עמ' 2). הפסוק בא ללמדנו שספירת המלכות נִכְלָלָה בספירת היסוד ושתייהן באחדות, ועושה זאת ע"י שני רמזים:

1. "יּוֹם הַשְּׁשִׁי" (ב - ה' הידיעה) = יום ה' + שִׁשִׁי = ספירת המלכות + ספירת היסוד.
2. "יּוֹם הַשְּׁשִׁי וַיִּכְלֹוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ" - התכללות השמים והארץ יחדיו כפי שכתבנו לעיל.

ומכיון שסוד יום השבת הינו חיבור בין ספירת המלכות לספירת התפארת (שבפועל, נעשה על ידי חיבור בין הספירות מלכות ויסוד - כפי שכתבנו בעמ' 4) לכן בכל שאר הימים כתוב: "וַיִּבְרָא אֱלֹהִים, כִּי-טוֹב", ואילו ביום השישי כתוב: "וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-כָּל-אֲשֶׁר עָשָׂה, וַיְהִי-טוֹב".

טוב מאד, וְיִהְיֶה עֲרֵב וְיִהְיֶה בֶּקֶר, יוֹם הַשְּׁשִׁי (בראשית א', ל"א). ביום השישי **"טוב מאד"** הואיל והוא סוד החיבור בין 6 הספירות – ג"ת, נה"י, עם ספירת המלכות. ולא זאת בלבד, אלא חיבור זה מחבר בין כל אותיות שם **"יהוה"** כפי שנרמז בפסוק: **"וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת-כָּל-אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וְיִהְיֶה עֲרֵב וְיִהְיֶה בֶּקֶר, יוֹם הַשְּׁשִׁי וַיִּכְלֹ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, וְכָל-צְבָאָם"** (בראשית א', ל"א).

מכיון שיום השביעי הוא סוד המנוחה (**"וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי"**) – סוד ספירת המלכות, לכן כתוב: **"זאת-מְנוּחָתִי עַד-עַד, פֶּה-אֲשֶׁב כִּי אֹתִיהָ"** (תהילים קל"ב י"ד). **"זאת"** היא ספירת המלכות והמנוחה היא ספירת המלכות.

הקב"ה הזהיר על השבת: **"וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-הַשַּׁבָּת כִּי קִדָּשׁ הוּא לָכֶם. מַחֲלֵלָה מוֹת יוֹמֵת--כִּי כָל-הָעֹשֶׂה בָּהּ מְלָאכָה, וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמִּיהָ"** (שמות ל"א, י"ד). חומרת השבת נובעת מעצם העובדה שאי-שמירת השבת כמוהו כניתוק ספירת המלכות מספירת היסוד.

בעמ' 4 כתבנו ש - 3 ספירות משמשות כחוליות המחברות ומקשרות בין כל 10 הספירות. והן: ספירת הבינה, ספירת התפארת וספירת המלכות. כנגד 3 ספירות אלו יש 3 דרגות לנפש:

1. **נשמה** - דרגה גבוהה והיא כנגד ספירת הבינה.

2. **רוח** – כנגד ספירת התפארת.

3. **נפש** - הדרגה הנמוכה ביותר והיא כנגד ספירת המלכות.

וזה סוד הפסוק: **"כִּי כָל-הָעֹשֶׂה בָּהּ (ביום השבת) מְלָאכָה, וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמִּיהָ"**. לא כתוב: **"וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמִּיהָ"**, ואף לא: **"וְנִכְרְתָה הַרוּחַ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמִּיהָ"**, אלא: **"וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמִּיהָ"** הואיל והנפש היא ממש סוד יום השבת- סוד ספירת המלכות. ולכן כתוב: **"כִּי-שֶׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנַּפֵּשׁ"** (שמות ל"א, י"ז). ולא חלילה שיש לבורא- עולם נפש, אלא הפסוק רומז לכך שסוד יום השבת הוא סוד הנפש הוא סוד ספירת המלכות. לכן המחלל את יום השבת פוגם בנפשו שלו ממש.

בספר שמות כתוב: **"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְאַתָּה דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר: אַךְ אֶת-שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ, כִּי אוֹת הוּא בְּיָנִי וּבְיָנִיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם--לְדַעַת כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשְׁכֶם. וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-הַשַּׁבָּת, כִּי קִדָּשׁ הוּא לָכֶם. מַחֲלֵלָה, מוֹת יוֹמֵת--כִּי כָל-הָעֹשֶׂה בָּהּ מְלָאכָה, וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמִּיהָ"** (שמות ל"א, י"ב-י"ד). התחיל בלשון רבים: **"אַךְ אֶת-שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ"** - **שַׁבְּתוֹת** - לשון רבים! ועובר לדבר בלשון יחיד: **"כִּי אוֹת הוּא בְּיָנִי וּבְיָנִיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם"** (**היא** – לשון יחיד) וממשיך בלשון יחיד: **"וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-הַשַּׁבָּת"** (**שַׁבָּת** – לשון יחיד). ועוד ממשיך בלשון יחיד: **"כִּי קִדָּשׁ הוּא (היא ולא הן) לָכֶם, מַחֲלֵלָה (מחלליה ולא מחלליהן),**

מות יומת--כי כל-העשה בה (בה ולא בהן) מלאכה, ונכרתה הנפש ההוא מקרב עמיה".
אם כן, מדוע התחיל בלשון רבים: "אך את-שבתתי תשמרו"? ?

נקט לשון רבים הואיל ויש שתי שבתות: ספירת המלכות היא "שבת תחתונה" וספירת הבינה היא "שבת עליונה" - היא סוד חיי העולם הבא כפי שנראה בהמשך. לכן אמרו חז"ל בתלמוד: "אילו שמרו ישראל שתי שבתות מיד היו נגאלים". כמו כן רמזו חז"ל ואמרו שגם בעולם הבא יש שבת, שכן "שבת עליונה" (ספירת הבינה) היא סוד חיי העולם הבא. ולכן אמרו חז"ל שמי ששומר שבת בעולם הזה, זוכה לשמור שבת גם בעולם הבא. רוצה לומר: מי ששומר שבת בעולם הזה (כנגד ספירת המלכות) זוכה למעשה לחיי-העולם הבא – סוד ספירת הבינה הנקראת "שבת עליונה". לכן כתוב: "וביום השביעי שבת שבתון קדש ליהנה" (שמות ל"א, ט"ו). מהו אותו "שבתון"? המילה "שבתון" מקפלת בתוכה את 3 החוליות: ספירת הבינה, ספירת התפארת וספירת המלכות, כך: "שבת-ו-ן" = "שבת-ו-ן". כלומר:

שבת (ספירת המלכות).

1 = 6 הספירות (גג"ת, נה"י).

ן = ספירת הבינה (כפי שנראה בעמ' 67).

על כן, ביאור הפסוק: "וביום השביעי שבת שבתון קדש ליהנה" (שמות ל"א, ט"ו). הינו כך: שמירת השבת היא סוד אחדות כל 10 הספירות. נשמור שבת ונזכה ל- שבתון (אחדות כל 10 הספירות). ומכיון שאחדות כל 10 הספירות הינה אחדות אותיות שם "יהנה", לכן ממשיך הפסוק ואומר: "קדש ליהנה". לכן שם "יהנה" רמוז בראשי תיבות: "וירא אלהים את-כל-אשר עשה והנה טוב מאד ויהי-ערב ויהי-בקר, יום הששי ויכלו השמים והארץ וכל-צבאם. ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה, וישבת ביום השביעי מפל-מלאכתו אשר עשה. ויברך אלהים את-יום השביעי ויקדש אתו, כי בו שבת מפל-מלאכתו אשר-ברא אלהים לעשות" (בראשית א', ל"א).

מכאן נבין מה שאמרו חז"ל: "תלמידי חכמים משמשים מיטותיהם מערב שבת לערב שבת (כלומר, רק בערבי שבתות)". ביאור: תלמידי חכמים הם סוד הזכר (ספירת התפארת) משמשים מטותיהם -עם נשותיהם שהן סוד הנקבה (ספירת המלכות) בערבי שבתות הואיל וערב שבת הינו קו-התפר בין יום שישי (ספירת היסוד) ליום שבת (ספירת המלכות) וזוהי ממש כוונת תשמיש-המיטה. תלמידי חכמים משמשים מטותיהם לא להנאת עצמם, אלא לצורך חיבור ספירת התפארת עם ספירת המלכות. רוצה לומר, מכוונים זיווגם לחיבור ספירת התפארת עם ספירת המלכות.

לסיום פרק זה, נודיעך ש – 3 כינויים של ספירת המלכות הינם בבחינת "אות", וסימנם: **שָׁבַת**. **ש** = שָׁבַת, **ב** = בְּרִית, **ת** = תְּפִלִּין. רוצה לומר: 3 ענינים אלו (שָׁבַת, בְּרִית, תְּפִלִּין) הינם בבחינת אות לקשר ולברית שבין הקב"ה לעם ישראל הואיל והם גורמים לאיחוד בין ספירת התפארת (זָכָר) ובין ספירת המלכות (נְקִבָּה).

את ענין סוד יום "שָׁבַת" כבר הסברנו (עמ' 18). הואיל והשבת נקראת גם "אות", ציוה הקב"ה: "וַשְׁמְרוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-הַשָּׁבַת, לַעֲשׂוֹת אֶת-הַשָּׁבַת לְדֹרֹתֵם בְּרִית עוֹלָם. בְּיַד וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל--אוֹת הוּא לְעָלְמָם" (שמות ל"א, ט"ז-י"ז). ועוד ציוה הקב"ה את בני ישראל: "אֲךָ אֶת-שָׁבַתְתִּי תִשְׁמְרוּ כִּי אוֹת הוּא בְּיַד וּבִינֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם--לְדַעַת כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשְׁכֶם" (שמות ל"א, י"ג).

גם ה - "בְּרִית" סודו וענינו הוא הקשר שבין הקב"ה לעם ישראל. לכן ציווה הקב"ה לאברהם: "וּנְמַלְתֶּם אֶת בְּשַׂר עַרְלַתְכֶם, וְהָיָה לְאוֹת בְּרִית, בְּיַד וּבִינֵיכֶם וּבִין זֶרְעֶךָ אַחֲרָיִךְ: הַמּוֹל לְכֶם כָּל-זָכָר. וּנְמַלְתֶּם אֶת בְּשַׂר עַרְלַתְכֶם, וְהָיָה לְאוֹת בְּרִית, בְּיַד וּבִינֵיכֶם" (בראשית י"ז, י"ג-יא). "אוֹת" ו - "בְּרִית" הם כינויים לספירת המלכות. ומאותה סיבה אמר הקב"ה לנח: "זֹאת אוֹת-הַבְּרִית, אֲשֶׁר הִקְמַתִּי בְּיַד וּבִין כָּל-בָּשָׂר אֲשֶׁר עַל-הָאָרֶץ" (בראשית ט', י"ז). "זֹאת", "אוֹת" ו - "בְּרִית" – הינם כינויים של ספירת המלכות. ועל ענין זה ממש רמז ישעיה הנביא: "וְאֲנִי, זֹאת בְּרִיתִי אוֹתְם אֲמַר יְהוָה--רוּחִי אֲשֶׁר עֲלֶיךָ, וּדְבַרִּי אֲשֶׁר-שָׁמַתִּי בְּפִיךָ, לֹא-נְמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע זֶרְעֶךָ, אֲמַר יְהוָה, מֵעַתָּה וְעַד-עוֹלָם" (ישעיה נ"ט, כ"א). "אֲנִי", "זֹאת" ו - "בְּרִית" – כולם כינויים של ספירת המלכות

והואיל וברית-המילה הינה כנגד ספירת המלכות, לכן אמר הקב"ה לאברהם: "וְעַרְלַת זָכָר, אֲשֶׁר לֹא-יְמוּל אֶת-בְּשַׂר עַרְלָתוֹ--וְנִכְרְתָהּ הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵעַמִּי, אֶת-בְּרִיתִי הַפֶּר" (בראשית י"ז, א'-ד'). ביאור: הַנֶּפֶשׁ היא סוד ספירת המלכות (עמ' 20) וגם הַבְּרִית היא סוד ספירת המלכות. לכן מי שאינו נימול: "וְנִכְרְתָהּ הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵעַמִּי, אֶת-בְּרִיתִי הַפֶּר".

ענין ה - "תְּפִלִּין" הינו גם סוד ספירת המלכות. לכן, כפי שנראה בפרק 24 הקשרים של הרצועות הנקשרות על היד כתוב שם "שְׂדֵי". שם "שְׂדֵי" כפי שנראה בעמוד הבא הינו ספירת היסוד שהיא כאמור הכלי שדרכו מעבירה ספירת התפארת (הזָכָר) את השפע אל ספירת המלכות (עמ' 4). לכן בעצם הנחת התפילין וקשירתם על היד מאחדים את ספירת היסוד עם ספירת המלכות. הואיל והתפילין הם סוד ספירת המלכות, ציוה הקב"ה: "וּקְשַׁרְתֶּם לְאוֹת עַל-יָדְךָ וְהָיוּ לְטוֹטְפוֹת, בֵּין עֵינֶיךָ" (דברים ו', ח'). וכן: "וּקְשַׁרְתֶּם אוֹתָם לְאוֹת עַל-יָדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפוֹת בֵּין עֵינֵיכֶם" (דברים י"א, ח').